

det ærede Medlem, som er Hovedtaler i denne Sag, jeg tør ikke sige Modstander, thi det benægtebe det ærede Medlem jo at være, skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Jeg vil først sige, at jeg har ikke — mig bekendt — rejst noget Spørgsmaal. Jeg tror, jeg har holdt mig til kun at besvare, hvad det ærede Medlem fremkom med; derfor kan jeg ogsaa fritage mig for at komme ind paa adskillige Spørgsmaal. Jeg vedtender mig, at man skal se 60 Mar. ud i Fremtiden og ikke blot paa Nutiden. Jeg ikke blot vedtender mig det, men jeg tror, at det vilde blive en maadelig Lovgivning om store Sager, jeg tænker ikke blot paa denne, men ogsaa paa andre store Sager — der ikke vil se saa langt eller endnu længere ud i Fremtiden. Ved en Sag som denne, maa man kunne disponere for et Par Menneſkealdre, det følger af sig selv, gør man det ikke, saa vilde man næppe handle forsvartlig. Jeg vil gerne, at Retfærdigheden skal ſe Jyldest, men en matematisk Udregning er ganske umulig, naar man taler om Retfærdigheden paa den Maade. Jeg har tilladt mig at paavise, og det er Hovedspørgsmaalet for den ærede Taler, at Havneafgiften falder ens for de to Havne, den falder paa forfæstlig Maade, og det ærede Medlem kan ſige, at saa længe paa det ene Sted Hovedformen vælges, faar man en vis Kredit, saalænge man ikke i den ældre Havn gaar til at ophebe det samme. Hvad vinder man ved denne Kredit? Man vinder Renten af Afgiften; Afgiften kan blive 1 Ore for 100 Pund, 10 Ore pr. 1000 Pund, 1 Kr. pr. 10,000 Pund — det er ikke Kroner, man taber, men det er Renten af Kroner, man taber, det er dog ikke noget stort Beløb, og hvis Handelen, hvad jeg ikke tror, regner saa nøjagtig, saa forstaar jeg det ikke; jeg fordrer ganske vist ikke at blive anset for at være handelskyndig, men nogen Ide om de Principper, hvorefter der gaas frem i merkantile Forhold, maa jeg dog have Lov til at have. Jeg vil kun til det ærede Medlem gøre den Bemærkning, at Bolværkspengene ere ikke bundne. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at man kan ikke godt gaa til at have Bolværkspengene; men jeg vil spørge det ærede Medlem, om det virkelig er en alvorlig Bemærkning, en alvorlig Indvending; thi kan det ærede Medlem tænke sig den Havn, hvor der ikke svares Bolværkspenge? Det kan jeg ikke; men det, man kan gøre, er, at man kan omlægge, omordne Bolværkspengene, man kan forøge eller formindſte dem efter Behovet, men jeg gad dog nok se den Havn, som kunde undvære endog Bolværkspenge; jeg

antager ikke, det er en Indvending, der virkelig har Vægt.

Sar. Hansen: Den ærede Minister glemmer bestandig, eller vil ikke høre, at der er en reel Forſtel. Jeg har ſlet ikke talt om denne Smule Rente af Havneafgiften, derom har jeg intet ſagt; den ærede Minister har ſelv fremdraget det Spørgsmaal, men jeg ſkal oplyſe endnu en Gang ved et Ekſempel, hvad jeg har ſagt. Hvis jeg lader komme en Ladning Majs hertil og lægger den op i Frihavnen og derefter udfører den til Sverige, er jeg fuldstændig fri for Havneafgiften. Vægger jeg derimod denne Ladning Majs op i den gamle Havn og lader den ligge, i alt Fald mere end een Maaned, ſaa betaler jeg fuld Havneafgift. Se deri ligger den store Forſtel; og det er ikke den eneste. Forſtellen ligger mere i det formelle, at et Skib, der ſejler fra Amerika med en Ladning Majs, veed, at naar det kommer ind i Frihavnen, er det fri for alle Havneafgifter, og derfor gaar det fortrinnsvis derind, og derfor bliver den gamle Havn ødelagt, da den ikke har en ſaadan Fordele. Der er en stor reel Forſtel og ikke den Smule Rente, ſom jeg heller ikke har talt om.

Judenrigsministeren (Inger ſted): Ja, hvad den „reelle Forſtel“ angaar, ſaa er det endnu ikke ſikkert, at det er en reel Forſtel. Det ærede Medlem ignorerer ganske, at der er givet Bemyndigelse til at udvide Begrebet „Omladningsgods“, Liden for Omladningsgods. Bemyndigelsen indeholder en Mulighed for, at man kan give viſſe Varer Ret til at henligge længere endnu, og derved bliver det jo ordnet paa en tilfredsſtillende Maade; man vil ſtræbe efter, hvad man kan gøre; men den eksakte, matematiſke Lighed kan ikke komme frem til den yderſte Ore mellem 2 Havne, hvorefter den ene har den Op-gave at forſyne Indlandet, medens den anden væſentlig er beregnet til Transit. Det ærede Medlem ſiger nu: Man vil alſaa det ene Sted komme til at erlægge en Afgift; men det er ſikkert, at hvis man vil tage en Ladning Majs hjem, ſom man veed ſkal blive i Indlandet, ſaa kan man for det forſte reſervere ſig 30 Dage for denne Ladning, og det er allerede noget, om der kan være Tale om at udvide Friſten af de 30 Dage, ikke blot i Almindelighed, men ogsaa for enkelte Varer. Jeg kan ikke ſe — hvis man da ikke kræver, hvad der er umuligt — hvorledes det ſkal være tænkeligt, at der kan fremkomme nogen Forſtel mellem diſſe 2 Havne. Det kan jeg ikke ſe. Man kan komme det nær;